

PÓGYOR LEVENTE

KÉRLEK

*Váltsd mosolyra,
félszeg mozdulataim,
ne legyek
lábon járó közhely.
Tudom, hogy
megérted, tudod:
azért vagyok ártatlan
és gyerekes,
hogy nálam
erősebb lehess,
s ha félsz is,
megölelhess.
És ha majd
teljesen
védtelen leszek,
kérek, ne
felejts magammal
egy percre sem.*

NÉZD...

*ahogy a
félíg lenyelt
eszmélet
levegőért kapkod,
deliriumban
nyögdéccsel
egy megváltó korty után,
remegve botladozik
a túlfeszített ideg-
szálak között,
a tébolytól
a tönkrevágott
bizonyosságig.*

UNTITLED

*Meztelen fák
didergő ágai közt
nyüszít a szél,
játszik rajtuk,
hol szomorút,
hol vígat,
mintha előbb
szégyellné,
hogy igazából
valamit
mégiscsak sirat.*

ELADÓ

*Gertyák hosszú,
fehér szakálla
mögött, a
képlékeny csöndben
látomásokkal
üzletelek,
s a szívem már
nem hittel dobog,
csak kedélyes
ámítással ketyeg
hátha nem
hullottam még ki
végre az Isten
tenyeréből.
Gyertek,
ti is vegyetek
ebből
a kegyelemből.*

UNTITLED 2

*Harmat csatakja
hígítja a
homályt,
penészes rongyait
levetve
a bizonytalan
Emlékezet
borzongva néz
végig
vézna tagjain,
mielőtt – ajkain
mosollyal –
a Feledés meleg
köpenyébe bújva
indul útnak
a tűnő csillagfény felé.*

